



Perplexitat, dolor, respecte, esperança

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona



En la nostra diòcesi estem experimentant una situació anòmala, fora del que imaginàvem possible. La perplexitat va envair els nostres cors, el de tots, en conèixer la renúncia del bisbe Xavier Novell. No sabíem el perquè i no ens sabíem avenir del que ens passava. Al dolor per la pèrdua del qui va guiar coratjosament i amb zel apostòlic la diòcesi de Solsona durant deu anys, se'ns hi va afegir l'allau d'informacions que apuntaven que les raons personals que fonamentaven la renúncia eren de caire sentimental. I això ens feia encara més dolorosa la pèrdua, perquè ens feia néixer en el cor sentiments d'intensa pena pel que copsàvem com a «fidelitat truncada» o, encara des del caire personal, «paternitat abandonada» o també «fraternitat bandejada». La relació d'un bisbe amb la diòcesi és molt més que la freda realitat d'un capità que fa que les coses vagin de la millor manera possible. La fraternitat, la paternitat, la comunió, la unitat, l'estimació, l'amistat ... (podríem allargar la llista) ens parlen de la relació profunda que neix de la fe en Crist i de la realitat sacramental que ens fa participants de la seva vida divina.

Però ni la perplexitat ni el dolor arran d'aquesta renúncia i dels seus motius no ens poden fer perdre el respecte envers la persona afectada, la qual, com totes, té la seva dignitat in-

alienable. Hem assistit a un circ mediàtic, on l'«encara més difícil» s'ha convertit en un abocador d'informacions mancades del respecte a la intimitat i història de les persones i que produeixen patiment en els cercles més propers, com la família i el mateix bisbat. La crida al respecte i a fugir de les especulacions vanes és necessària per al bé de tothom.

En el cor de molts de nosaltres hi ha patiment pel que no acabem d'entendre i que ens pot fer néixer un sentiment d'absència i buidor, sentiment que, tanmateix, ens duu a la pregària: «Per què, Senyor? Què voleu de nosaltres en aquesta situació que ens pertoca de viure?» En els evangelis hi trobem la narració de la barca dels deixebles amb dificultats enmig del llac de Galilea. Jesús està dormint i els deixebles li diuen: *Senyor, no us fa res que ens enfonsem?* (Mc 4,38). Jesús mana al vent i al mar que cessin i ells l'obeeixen. *Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?*, els diu el Senyor. És el que també en aquests moments ens diu a cada un de nosaltres: ara és l'hora de la fe i de la confiança en ell. El Senyor no abandona mai el seu poble. Per a sortir-nos-en hem de viure la comunió que ens porta a la fraternitat i a la pregària confiada. Necessitem sentir la veu del Senyor i experimentar la força de la seva mà que no deixa que ens enfonsem (Mt 14,23).

